

ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

Φαντάζομαι όμως πως ένας αριθμός των μελών σας δεν ερχόταν αποκλειστικά για να πολιτικοποιηθεί, αλλά έβλεπε την οργάνωση ως ένας τρόπος επικοινωνίας με άλλα άτομα στην ίδια κατάσταση με τους ιδίους;

Πολύ σωτά και να μου επιτρέψεις να πω κάτι: από τον Άτλαντα έχουν περάσει χιλιάδες άτομα από την ελληνική παροικία, πάρα πολλοί από τους οποίους γλύτωσαν από τα πλοκάμα τζόγου και των άλλων τυχερών παιχνιδιών λόγω του συλλόγου. Ενώ στους άλλους συλλόγους η χαρτοπαικία κυριαρχούσε, στον Άτλαντα δεν υπήρχε τζόγος, αλλά μπλιάρδο, τάβλι, σκάκι και πινγκ πονγκ. Το διαπίστωσα και μόνος μου μόλις ήλθα στην Αυστραλία. Στον Άτλαντα οι νέοι έβρισκαν ένα αποκούμπι, ένα μέρος στο οποίο μπορούσαν να συναντηθούν, να πιούν μια μπύρα και να μιλήσουν για τα θέματα που τους απασχολούσαν. Δεν ήταν με την έννοια που του έδιναν ορισμένοι. Θυμάμαι τις συμβουλές ενός θείου μου να μην συχνάζω στον Άτλαντα γιατί θα με φακέλωναν.

Μίλησες για το φακέλωμα. Ήταν αυτό κάπι που ένοιωσαν γερά στο πεισί του τα μέλη της Νεολαίας Λαμπράκη;

Υπήρχε όντως το φακέλωμα, όπως υπάρχουν και τα αποτέλεσμα. Για χρόνια μέλη των «Λαμπράκηδων» δεν κατέφερναν να γίνουν αυστραλοί πολίτες, - ειδικά πριν την εκλογή Γουΐλλαμ - αν και είχαν κάνει αιτίες δυο και τρεις φορές ακόμη και τέσσερις φορές. Και ο λόγος που δεν τους πολιτογράφουσαν ήταν λόγω του ότι ανήκαν στην Νεολαία Λαμπράκη. Τότε επί κούνιας σε καθημερινή βάση γινόντουσαν διαφαρτυρίες, ιδιαίτερα έξω από το ελληνικό προξενείο. Οι αυστυνομικοί εκεί ήταν τους περισσότερους από εμάς με τα μικρά τους ονόματα. Το φακέλωμα γινόταν από την αυστραλιανή κυβέρνηση, αλλά περισσότερο από το ελληνικό προξενείο. Αργότερα επί ΠΑΣΟΚ άλλαζαν οι πρόξενοι και οι υπόλληποι εδώ, βρέθηκαν κάποια χαρτιά τα οποία δυστυχώς δεν είδαν ποτέ το φως της δημοσιότητας. Αυτά τα

χαρτιά είχαν με λεπτομέρειες τα στοιχεία και την δραστηριότητα πολλών μελών του Άτλαντα.

Πως ένοιωσες όταν ήρθε η ώρα που η Νεολαία Λαμπράκη κατέβασε ρολά; Σίγουρα ρόλο έπαιξε το ότι σταμάτησε να υπάρχει και στην Ελλάδα η Νεολαία Λαμπράκη. Αν θέλουμε να είμαστε ρεαλιστές και να λέμε τα πράγματα με το όνομα τους, μετά το 1974 εκείνη η δυναμικότητα και το πάθος που υπήρχε άρχισε στιγά στιγά να μειώνεται με το πέοπλο της κούνιας. Έπαιψε να υπάρχει αυτή η ενεργυπούτη που είχε η οργάνωση, τα μέλη άρχισαν να αδρανούν, έλειψε ο δυναμισμός που μας έδιναν οι πορείες και οι άλλες εκδηλώσεις κατά της κούνιας, πολλοί από αυτούς που είχαν ρόλο στην δεκαετία 65-75 δημιουργούσαν οικογένειες, οι συνθήκες άλλαξαν και έπειτε τελικά να παρθεί η απόφαση που πάρθηκε γιατί δεν μπορείς να έχει πάψει να λειτουργεί στην Ελλάδα και εσύ εδώ να συνεχίζεις με αυτή την επωνυμία. Δημιουργήθηκε η ΕΠΙΜΑ η οποία έπαιξε και αυτή τον δικό της ρόλο για αρκετά χρόνια. Πιστεύω πως τόσο η Νεολαία Λαμπράκη όσο και η ΕΠΙΜΑ έχουν αφήσει παρακαταθήκη. Είχαν κάνει πάρα πολύ καλή δουλειά και στον πολιτιστικό τομέα και είχαν συγκεντρώσει αξιόλογα παιδιά που δημιουργούσαν, είχαν δραστηριοποιήθει, είχαν προσφέρει. Από την άλλη ισχύει το γνωστό «διαφορετικά βραδιάζει και διαφορετικά ξημερώνει». Πιστεύω πως έπαιξε το ρόλο της, πέτυχε τον σκοπό της και αυτό με ικανοποιεί.

Ήταν πολλοί οι παράγοντες που επηρέασαν την απόφαση μας. Βασικός παράγοντας ήταν οι ίδιοι οι τότε πηγές του Άτλαντα που δεν προσανατολίστηκαν σωστά ούτως ώστε να μπορέσουν να αξιοποιήσουν πάνω σε ένα διαφορετικό βάθρο αυτές τις δυνάμεις. Όμως όπως είπα είναι και οι αντικειμενικές συνθήκες που ανάφερα ποιο πάνω. Αργότερα βγήκαν στο προσκάνιο και άλλες δυνάμεις και άλλοι οργανισμοί με την δικά τους προσφορά στον πολιτισμό και τον αθλητισμό και έτσι εξαπλώθηκε αυτή η δραστηριότητα.

Η οποία μέχρι τότε ήταν περιορισμένη μέσα σε εκείνο το οπειό.

Παρατηρώ μια νοοταλγία στα λόγια. Φαντάζομαι όμως πως η τότε κατάσταση ήταν πολύ πιο δύσκολη από ότι την παρουσιάζεις. Σίγουρα δεν ήταν εύκολα. Οι συνθήκες ήταν τελείως διαφορετικές. Βασικός παράγοντας ήταν η αφίξη σε καθημερινή βάση καινούργιων μεταναστών, ιδιαίτερα νέων ανθρώπων, πιο οικονομικά κατάσταση στην πλειοψηφία των Ελλήνων δεν ήταν αυτή που είναι σήμερα, έδιναν αγώνα για το μεροκάμπιο και ένοιωθαν πραγματικά πινεκτάλλευση. Ενοιωθες όμως και πιν απόδοση που είχε από την προσφορά της εργασίας, πιο οικονομία της Αυστραλίας βρισκόταν σε ανοδική πορεία: τότε ουσιαστικά κτίζοταν η χώρα, υπήρχε άφθονη δουλειά και καλύτερες συνθήκες εργασίας, τα συνδικάτα ήταν πολύ δυνατά. Ενοιωθες πως ήσουν μέλος της κοινωνίας, μπορούσες να συνεισφέρεις με πάρα πολλούς τρόπους. Τότε η μεγαλύτερη πλειοψηφία ήταν οργανωμένη σε συνδικάτα. Οι νέοι που έρχονταν στην Αυστραλία ήθελαν κάπου να οργανωθούν, κάπου να προσφέρουν, να βρεθούν με άλλες μετανάστες, να συζητήσουν τα προβλήματα τους, να προτείνουν και να βρουν λύσεις. Σπηλιά πορεία φυσικά έχουν άλλαξει τα πράγματα. Οι περισσότεροι έχουν λύσει το οικονομικό πρόβλημα, πιο μετανάστευση από την Ελλάδα είναι πλέον σποραδική, ενώ πολλοί έχασαν και τις καταβολές τους, δημοκρατικές ακόμη και κουμουνιστικές. Το βόλεμα δυστυχώς αντιτέπει όχι μόνο προσωπικές καταστάσεις, αλλά και ιδεολογικές, συναισθηματικές και άλλα.

Αν σου επέβαλαν να επλέξεις μια και μόνο σημαντική από την πορεία σου στην Νεολαία Λαμπράκη, ποια θα ήταν αυτή;

Είναι κάτι το πραγματικά δύσκολο, γιατί από την πρώτη σημαντική που οργανώθηκε υπήρχαν τόσες πολλές σημαντικές, τόσο σαν απλό μέλος της Νεολαίας Λαμπράκη, ως αντιπρόσωπος της οργάνωσης

στην επιτροπή με Αυστραλούς συνδικαλιστές που συναντήθηκε με τον τότε προξενικό λιμενάρχη, πιο σημαντικό μου σε επιφορτή της νεολαίας που συναντήθηκε με τον Τζημ Κερνς στην Καμπέρα, του υπουργού στην τότε κυβέρνηση Γουίλλαμ... Ειλικρινά δεν θα μπορούσα να ξεχωρίσω μια μοναδική σημαντική. Ήταν πραγματικά συναρπαστικό να είσαι μέλος, ακόμη και απλό, της Νεολαίας Λαμπράκη. Θυμάμαι μόλις τελείωνε το ένα θεατρικό έργο έπρεπε να αρχίσει να οργανώνεται το επόμενο. Θυμάμαι ένα χαρακτηριστικό γεγονός από τις αφισοκόλλησης που κάναιμε ενάπειρα στην κούνια. Ήμασταν στο Μάρικβιλ με τον Πέτρο Νικολαΐδην ο οποίος είναι τώρα στην Ελλάδα. Ήρθε ένας αυστυνομικός και μας είπε να βγάλουμε τις αφίσεις που είχαμε κολλήσει στην γωνία Σλawarra και Marrickville Rd. Του είπα να τις αφίσουμε και να μην βάλουμε άλλες, αλλά αυτός τραβάει μια αφίσα που μόλις είχαμε κολλήσει και μου την τρίβει στα μούτρα από την πλευρά που ήταν πάνω στην κόλλα! Θυμάμαι επίσης και πιν κατάληξη που είχαμε μια άλλη φορά σε αυστυνομικό τμήμα για λίγες ώρες.

Ομως πιστεύω πως όλα αυτά ήταν όπλα τα οποία χρησιμοποιούσες ώστε να πετύχεις τον στόχο που είχες. Και ο δικός μας στόχος ήταν να συμβάλλουμε με όσο το δυνατό μεγαλύτερο τρόπο στον αγώνα κατά της κούνιας. Άλλωστε πιν πάση που στην Αυστραλία στην κούνια, είναι αδιαφορίστηπη.

Τα πλοία που σταματούσαν στα λιμάνια, οι διαμαρτυρίες και οι πορείες που κάναιμε, πάνω στην γωνιαστική. Ήταν ένα πράγμα που σε είχε σε εγρήγορση. Δεν μπορούσες να πεις πάγια στην διαδίλλωση και τελείωσα. Η δραστηριότητα μας ήταν μεγάλη: τυπώναμε αφίσες, διακινούσαμε εφημερίδα, τα βιβλία που υπήρχαν εκεί σε αφθονία. Ήταν και πρακτικά δουλειά που έπρεπε να γίνει. Και όταν είσαι άνθρωπος ο οποίος έχει ταχθεί σε αυτό γιατί το πιστεύεις και έχεις υπόβαθρο, τότε τα κάνεις όλα αυτά για να πετύχεις, να γίνει μια αλλαγή και να πάμε πιο μπροστά. Όλα αυτά σου δίνουν το κουράγιο να προχωρήσεις.